

Cuvântul lui Dumnezeu la sărbătoarea sfântului ierarh Spiridon

Eu sunt în Tatăl, și Tatăl este în Mine, și voiesc să fiu în voi cu Tatăl, fiilor de la iesle. Eu nu grăiesc decât dacă am cu cine, că pe pământ omul nu este învățat să vorbesc Eu cu el, dar pe voi v-am învățat drumul Meu spre voi, și de aceea grăiesc vouă cuvântul Meu, și Mă răcoresc când grăiesc cu voi, și Mă bucur că am cu cine să grăiesc.

O, copilași primitori, Eu, Care sunt Cuvântul, n-am cu cine să vorbesc pe pământ. Au trecut șapte veacuri și jumătate și greu Mi-am mai făcut loc pe pământ cu cuvântul Meu, greu de tot, fiilor, dar acum v-am născut pe voi și v-am deprins să Mă primiți și să Mă iubiți și să grăiesc cu voi, și voi cu Mine în fața a tot neamul omenesc de pe pământ și din cer.

O, multă-Mi este lacrima durerii și lacrima bucuriei mai înainte să vin să grăiesc cu voi. Cu lacrimi Îmi pregătesc drumul spre voi când vin cu cuvântul. Plâng la Tatăl și cu Tatăl pentru Mine și pentru voi, și Îl rog mereu să vă dea urechi mereu pentru Mine, căci greu se împlinește drumul Meu de la cer la pământ, greu se găesc urechi pe pământ pentru Mine, Cel ce vin, că Eu trebuie să fiu mereu pe pământ cu voi acum când Îmi pregătesc cu voi slava venirii Mele peste pământ.

O, copii primitori, grăiesc frumos cu voi, ca să vă dau putere să-Mi deschideți, ca să vă hrănesc cu credința și iubirea cea pentru Mine. O, fiilor, cine are urechi, aude, iar cine n-are, nu aude. Care sunt urechile cele pentru Mine, cele spre Mine și spre cuvintele Mele? Ele sunt iubirea de la care vine credința; ele sunt sfințenia trupului și a duhului; ele sunt de la Dumnezeu în om; ele sunt putere mare în om, și omul se face voie a Mea, căci cine are urechi, aude, și apoi împlinește cuvântul pe care-l aude.

O, copilași primitori, care Mă primiți cu cuvântul la voi! S-a scurs timpul tot, și Eu trebuie să vin desăvârșit, ca să-Mi fac toată venirea pentru care trudes de șapte mii de ani. Am mers din greu drumul Meu de la cer la pământ, și apoi după om. N-am putut să grăiesc Eu peste tot pământul în toată vremea, că oamenii n-au avut și n-au urechi, și nu se dau Mie oamenii. Grăiam cu cei ce aveau urechi, și apoi îi trimiteam cu vestirile cele de la Mine. O, greu mai ajungeam cu vestea cea din cer din loc în loc, aproape și departe, și mersul apostolilor Mei era cu pasul, era ca pasul. Dar azi, Eu trebuie să merg repede ca fulgerul, că și diavolul merge repede, și Eu merg după el, și pe drumul lui merg, și cu carele lui merg, ca să-i fiu pe cale și în cale și să-Mi fac lucrarea cea împotriva lui și să-l trag pe om de sub stăpânirea lui. Merg ca fulgerul, de la apus și până la răsărit, și de la răsărit până la apus, și ajung într-o clipă cu cuvântul venirii Mele, că Mă folosesc de drumul omului ca să-l presar din urmă cu cele de la Mine, cu cele din cer, și omul să le audă.

O, nu știe omul ce înseamnă Dumnezeu cu oamenii pe pământ. Omul este drumul Meu pe pământ; omul care are urechi de auzit. Multă Îmi este lacrima durerii, și apoi lacrima bucuriei mai înainte să vin să grăiesc cuvântul Meu peste voi ca să-l dați oamenilor. Cu lacrimi Îmi pregătesc drumul spre voi, și plâng cu Tatăl, și Tatăl cu Mine, ca să răsară din plânsul Nostru urechi mereu în voi pentru cuvântul Meu peste pământ. Mă folosesc de cel mai mic prilej, și caut să vin, că voiesc mereu să vin, dar omul este cel ce-Mi deschide să vin.

E sărbătoare pentru ierarhul Meu Spiridon, fiilor, și v-am spus să-Mi deschideți, că e sărbătoare, și voiesc să Mă odihnesc cu sfinții în grădina Mea de la voi. Cuvântul Meu cel de peste voi este odihna Mea, ca omul care-și pune sarcina jos ca să se odihnească. Să nu vă mirați de ce plâng Eu până să vin la voi. Unde este durerea iubirii, este și izvorul lacrimilor, și Eu plâng mereu după voi și pentru voi. O, de unde vine lacrima la ochi? Ea vine la ochi atunci când

simțirea sufletului zace în durere multă și nemângâiată, atunci când mângâierea durerii nu vine de pe nicăieri. Celui ce ochii nu-i plâng, acela este slab cu simțirea, slab de tot cu puterea, slab cu dorul după fericire, căci lacrima în ochi vine de la fericirea cea adevărată când ea se varsă în om din iubirea dorită și mult așteptată, care te umple de dor chiar când ea ți se așează ca plată a așteptării tale. Lacrima se naște din durerea iubirii. Acesta este izvorul celor ce plâng cu ochii, și nu este adevărat omul care spune că plânge tot așa de mult când el nu plânge cu ochii. Nu este adevărat, fiilor. Eu, Domnul, vă spun: nu este adevărat, căci durerea iubirii nu este fără de lacrimă, și dacă nu este lacrimă, nu e durerea iubirii, și e putere împotriva durerii iubirii, e o amestecare a unei puteri care oprește lacrima să vină. Când iubirea doare, ea este cea care plânge, nu ochiul, dar omul este slab de tot, și nu se așează să ia putere pentru iubirea care doare în el, și care așează putere în om. Pier puteri cerești în om din pricina omului. Greu de pătruns este cuvântul Meu, căci el este mare. O, până când va sta omul împotriva puterii cerești în el? Omul este mic față de puterea cea din cer care dă să se sălășluiască în el, și ce mare este omul față de puterea cea din cer, care este oprită la ușă prin omul care se ridică să stea mare dinăuntru lui! Atunci puterea cea roditoare este înăbușită de spinii ei, de puterea omului care se face spini înăbușitori pentru rodul puterii din cer, și omul stă mare din sine. Cel mare din Dumnezeu, este altfel de om decât cel mare din propria lui vedere și pricepere. Cel mare din Dumnezeu, este plin de durere și de dor după puterea cea mai presus de fire peste lucruri. El știe ce este puterea cea de sus, și o dorește.

Mor cele mari din cer pentru cele mici de pe pământ, și atunci iubirea plânge, pentru că o doare în cer, și o doare din cer, și plânge omul cel ce o poartă pe ea în mădularele lui. În cine este împărțită această părtășie a durerii Mele cu omul, e locul unde Eu Îmi mistui jalea Mea, și acolo Eu sunt prin lacrima celui ce poartă durerea Mea. Eu sunt lacrima aceea, nu omul care plânge, și este mare deosebirea între omul care plânge din el, și între cel care plânge din Mine, și în care Eu plâng. Când Eu sunt Cel ce plâng prin lacrima omului în care plâng, plâng pentru omul care-Mi face lacrimi, și Eu Mi le mistui prin cel în care Eu plâng, că plâng și pe pământ, și în cer, căci omul care simte suferința Mea plânge pentru plânsul Meu, plânge cu Mine. Cel ce Mă are, acela este cu Mine cu fiecare clipă a Mea care vine de la pământ la cer.

Durerea Mea vine de pe pământ, fiilor. Se sfârșesc cele vechi pentru cele noi care vin din cer ca să fie pe pământ, și Eu cu greu Îmi fac loc pe pământ cu cerul cel nou și cu pământul cel nou. Dau să-l fac pe om să intre sub ocrotire, să intre pe poarta vieții veșnice, dar el nu are urechi de auzit. Cu lacrimi Îmi pregătesc drumul spre om când vin cu cuvântul la voi. Umblu după om de șapte mii de ani, și voiesc să-l fac pe om să fie ochi și urechi pentru Mine, dar îi trebuie iubire omului, îi trebuie lacrimi omului, căci lacrima se naște din durerea iubirii, iar iubirea Eu sunt; Eu, Cel ce umblu după om, căci l-am pierdut, și vreau să-l fac să Mă găsească, și stau în calea lui să Mă ia în el, și să-l găsesc cu Mine în el, că asta înseamnă să-l găsesc pe om.

O, măi copilași, v-aș da o mulțime de sfaturi, căci sunt Vindecătorul Cel mare. Grăiesc însă cuvânt adânc, cuvânt plin de durerea Mea cea după om, că omul nu știe să aibă durere după Mine, și dacă-l chem, el mai mult se duce; și dacă-l mustru, el mai mult se răcește, și lacrima Mea este fără de mângâiere, și mângâierea durerii nu vine de pe nicăieri. Nu e om să Mă vindece de durere. Alifia Mea este lacrima Mea cu care plâng în om. Omul care plânge spre Mine, plânge pentru el, nu pentru Mine, plânge pentru durerea lui, nu pentru a Mea, plânge și Îmi cere să-i dau alifie pentru durerea lui, iar Eu sunt plin de durerea iubirii Mele după om.

Nu știe omul să plângă, nu știe, fiilor, că nu Mă are omul. Cine Mă are pe Mine, acela este casa Mea și bucuria Mea și alinul durerilor Mele. Omul uită cât sunt Eu de îndurerat. Sunt plin de iubire după om, și de aceea sunt îndurerat, și sunt nemângâiat de dorul durerii Mele în om. Voiesc să Mă sălășluiesc în om cu durerea Mea ca să-l câștig pe om, căci omul se naște din durere. Durerea Mea este omul. Dacă nu l-aș iubi, nu M-ar durea omul. Dacă nu l-aș voi, n-aș plânge după el. O, cine să Mă aline?

V-aș da o mulțime de sfaturi, fiilor primitori. Căutați însă în cuvântul Meu și pătrundeți-l, că Mă doare și plâng cu cuvântul, și voiesc să plâng în voi și să-Mi vărs durerea și să-Mi ostoi arșița. Multă Îmi este lacrima durerii, și apoi lacrima bucuriei mai înainte să vin și să grăiesc cuvântul Meu vouă, și apoi când îl grăiesc, și apoi când îl dau oamenilor prin mânuțele voastre.

Iată, serbează neamul omenesc nașterea Mea, nașterea Domnului, dar omul nu știe ce înseamnă Dumnezeu, nu știe cât Îl doare pe Dumnezeu, nu știe omul lacrima Mea. Omul dă să facă din Mine bucurie pentru el și pentru viața lui cea fără de Mine, dar Eu sunt plin de durere de la om. Nu vrea omul să audă că el este durerea Mea, nu vrea. El vrea să fiu Eu bucuria lui, așa cum își face el bucurii pe seama Mea, dar omul Mă batjocorește prin așa bucurii, căci Eu sunt îndurerat de la om. Luați, fiilor, durere din durerea Mea cea de la om, căci scris este: «*Plângeți cu cei ce plâng*». Luați și învățați ce înseamnă plânsul cel adevărat înaintea cerului, ca să-l iau, fiilor, și să-l pun Eu înaintea Tatălui, de la voi, și să vadă Tatăl că Mă doare în voi, și să poată Tatăl cu Mine în voi, prin puterea durerii Mele, prin durerea iubirii, fiilor.

Iată cum Îmi este azi cuvântul spre voi. Auziți-Mă, fiilor! Cine are urechi, aude, iar cine nu are, nu aude. Urechile cele pentru cuvintele Mele sunt iubirea de la care vine durerea Mea în om, și credința în om, și sfințenia trupului și a duhului, care vin de la Mine în om, căci cine are urechi, aude și împlinește cuvântul pe care-l aude, și apoi îl dă celui ce aude, celui ce-l ia, căci dacă este cel ce dă, este și cel ce ia. Dați-vă unul altuia putere pentru Mine, fiilor. Fiți ochi și urechi ca să împliniți acest cuvânt, și fiți cuvânt, așa cum mereu v-am rugat. Eu sunt Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, și sunt cuvânt din cuvânt, și așa să fiți și voi, că asta vreau să fiți. Dați din mână în mână până la Mine alifie pentru durerea Mea, că Mi-e dor de bucurie, Mi-e tare dor de dorul omului după Mine, Mi-e dor să Mă iubească omul și să Mă primească în el cu chipul Meu, și să fie omul chipul Meu. Amin.

Fiilor, fiți mari din Mine. Cel mare din Dumnezeu, este plin de durere după puterea cea mai presus de fire peste lucruri. El știe ce mare este puterea cea de sus, și o dorește. Să nu mai moară cele mari din cer pentru cele mici din om. Cereți să vină vremea celor din cer peste toate câte sunt și vor fi pe pământ. Tânjiți după cele din cer, dar lucrați-le, că ele așteaptă să fie așezate pe pământ. Voi sunteți mâinile și picioarele Mele și ochiul și urechea Mea mai înainte ca să vin. Luați Duh și har, că Eu vă dau, și mereu vă dau ca să luați. Luați așa cum a luat ierarhul Spiridon și a dat oamenilor de la Mine și M-a arătat cu puterea Mea în el. Luați și dați-vă unul altuia de la Mine și pentru Mine, că e mult de lucrat pentru venirea Mea și pentru om.

Fiilor, fiilor, să fie durerea Mea în voi, ca să pot cu voi. Fiilor, fiilor, să fie puterea Mea în voi, ca s-o lucrez peste pământ prin voi, căci durerea iubirii se face izvor de putere în cel ce o are, fiindcă iubirea poate, și din durerile ei voiesc să întocmesc nașterea din nou a lumii. Durerea iubirii este bucuria celor îndurerăți pentru Mine, și din ea voiesc Eu să scot totul de la piele, fiilor. Amin, amin, amin.

12/25-12-2000